

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 364/09-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. novembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť M. E., H., zastúpeného advokátom JUDr. J. V., P., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžnč 7/2009 z 23. júla 2009, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. E. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. augusta 2009 doručená sťažnosť M. E. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžnč 7/2009 z 23. júla 2009 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh v podstatnom vyplýva, že sťažovateľ si žiadosťou zo 7. januára 2009 uplatnil od Sociálnej poisťovne, pobočky P., nárok a náhradu za sťaženie

spoločenského uplatnenia z dôvodu zistenej choroby z povolania. Sociálna poisťovňa, pobočka P., pri posudzovaní jeho žiadosti podaním z 9. marca 2009, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 12. marca 2009, oznámila, že v súlade s ustanovením § 210 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) predlžuje lehotu na vydanie rozhodnutia zo 60 dní o ďalších 60 dní z dôvodu nutnosti posúdenia správnosti výšky bodového ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia uvedeného v lekárskom posudku.

Sťažovateľ s uvedeným postupom nesúhlasil a svojou odpoveďou z 13. marca 2009 adresovanou Sociálnej poisťovni, pobočke P., poukazoval na skutočnosť, že podľa § 210 ods. 2 zákona o sociálnom poistení je predĺženie 60-dňovej lehoty na vydanie rozhodnutia umožnené len v mimoriadne zložitých prípadoch, pričom svoj prípad považoval za úplne bežný, ktorý nezakladá právnu možnosť predĺženia lehoty na rozhodnutie. Sťažovateľ zároveň podal žalobu proti nečinnosti orgánu verejnej správy datovanú dňom 20. februára 2009. Konanie bolo vedené na najvyššom súde pod sp. zn. 3 Sžnč 7/2009.

3. Zo spisu ďalej vyplýva, že Sociálna poisťovňa, pobočka P., rozhodnutím č. 310-2/2009 z 30. marca 2009 priznala sťažovateľovi náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia. Proti tomuto rozhodnutiu sa sťažovateľ vzdal odvolania, čím sa rozhodnutie stalo právoplatným a následne 24. apríla 2009 bol nárok sťažovateľovi vyplatený.

4. Po priznaní nároku sťažovateľ procesným úkonom z 22. júna 2009 zobral svoju žalobu proti nečinnosti orgánu verejnej správy späť a žiadal, aby súd konanie zastavil a priznal mu náhradu trov konania. Svoj nárok na náhradu trov konania sťažovateľ dôvodil ustanovením § 146 ods. 2 druhej vety Občianskeho súdneho poriadku, v zmysle ktorého, ak pre správanie odporcu bol vzatý návrh späť, ktorý bol daný dôvodne, trovy konania je povinný uhradiť odporca. Sťažovateľ pritom opätovne zdôraznil, že predĺženie 60-dňovej lehoty na rozhodnutie o ďalších 60 dní je podľa zákona o sociálnom poistení umožnené len v mimoriadne zložitých prípadoch, pričom v jeho prípade boli splnené všetky podmienky, aby nárok bol priznaný v riadnej 60-dňovej lehote.

5. Najvyšší súd uznesením konanie zastavil, avšak nestotožnil sa s právnym názorom sťažovateľa a náhradu trov konania nepriznal. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že najvyšší súd návrh proti Sociálnej poisťovni, pobočke P., ktorá v konaní vystupovala ako žalovaná, nehodnotil ako dôvodný, keďže žalovaná listom z 9. marca 2009 sp. zn. 310-2/2009 oznámila sťažovateľovi v súlade s ustanovením § 210 ods. 2 zákona o sociálnom poistení predĺženie lehoty na vydanie rozhodnutia o ďalších 60 dní. Počas tejto lehoty 30. marca 2009 žalovaná rozhodnutie vydala.

6. Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu označených článkov ústavy, ktoré garantujú základné právo na súdnu ochranu, došlo uznesením najvyššieho súdu v tej časti, ktorou mu nepriznal nárok na náhradu trov konania. Sťažovateľ dodáva, že najvyšší súd nemal dôvod na rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania, keď z predložených dôkazov bolo zrejmé, že žaloba bola dôvodná a opodstatnená.

7. Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených práv podľa ústavy výrokom uznesenia najvyššieho súdu, ktorým sa právo na náhradu trov nepriznáva, s tým, aby uznesenie najvyššieho súdu bolo vo výroku o náhrade trov zrušené. Napokon sa sťažovateľ domáha náhrady trov konania.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Z podanej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ v podstate požaduje revíziu napadnutého uznesenia vo výroku o trovách konania, podľa ktorého nemá právo na náhradu trov konania. Ústavný súd k tomu konštatuje, že pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že mu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov, či právneho posúdenia veci všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti (II. ÚS 1/95). Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo záväznou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

11. Podľa názoru ústavného súdu uznesenie najvyššieho súdu vo svojom odôvodnení jasne a zrozumiteľne podáva výklad, z akého dôvodu a na základe akých právnych predpisov náhradu trov konania sťažovateľovi nepriznal, preto ho možno považovať za ústavne akceptovateľné, ktoré nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho všeobecného súdu a nie je ani arbitrárne.

12. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03 alebo IV. ÚS 136/05).

13. Keďže sťažnosť je zjavne neopodstatnená, ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. novembra 2009